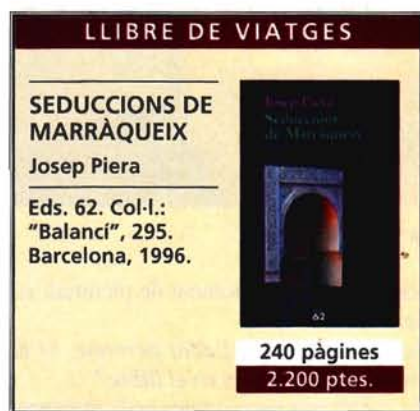

Laberint de sensacions

En aquesta obra Josep Piera lluita amb pertinaç obstinació contra la destrucció del temps per expressar la fràgil bellesa de les coses.

sonal *descobrim*ent de les terres del mediterrani, del que tenen en comú i de la seua diversitat. En aquests recorreguts de l'escriptor de la Safor, en els quals ha madurat i matisat la seua mirada i la seua prosa, faltava una aproximació al món àrab, que ara ens ofereix amb aquestes *Seduccions de Marràqueix*.

El lector des de la primera pàgina es veu arrossegat per l'excitació amb què l'autor viu les sorpreses espectaculars i humils que li presenta el paisatge, les ciutats i els habitants de Marràqueix. Un món ple de contrastos marcat pels paisatges esplendorosos i el desert, on es barregen la delicadesa amb la misèria, les olors sensuals amb les sentors més penetrants; laberint de sensacions que troba la seua millor expressió en

la descripció de les places i els mercats.

La proximitat d'aquestes formes de vida (els menjars, les olors, la vida familiar, la civilitat) transporta l'autor a la infantesa, i fins tot detecta semblances de l'àrab amb el llenguatge oral dels valencians. Aquest joc de seduccions és una manera de mitificar, de fer digne el món antic, i alhora una voluntat de compartir-lo amb la sensibilitat moderna. No tot són semblances, hi ha també les diferències: la percepció del temps, la presència de l'àmbit sagrat i imaginarari fantàstic en la vida quotidiana.

En *Seduccions de Marràqueix*, a diferència d'altres llibres, les persones del país tenen una gran importància: ajuden a comprendre el bigarrat paisatge marroquí i representen distintes maneres d'entendre la vida i de relacionar-se amb els occidentals. Una cultura d'homes que dona peu a escenes d'una gran ambigüitat ben explotada literàriament.

L'obra, escrita amb estil net, fluid, amb instants de calculat lirisme, remet a la literatura àrab en l'ús de la tradició oral i en les prosas poètiques del final, via que preserva al·legòricament alguns instants de la seua experiència. En definitiva, una prosa que es justifica per la pertinaç obstinació contra la destrucció del temps per expressar la fràgil bellesa de les coses. **Francesc Calafat**

Per a Josep Piera la literatura de viatges no és només un desfici literari passatger, forma part del seu projecte literari i vital. La seua obra narrativa és un progressiu i per-